

ВІДГУК

доктора юридичних наук, професора

Миколенка Олександра Івановича

на дисертацію Пікуна Івана Адамовича

на тему «Адміністративно-правові аспекти публічного адміністрування лісовими ресурсами в умовах децентралізації та воєнного стану в Україні» на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Дисертація Пікуна Івана Адамовича присвячена достатньо актуальній для української науки та практики проблемі – адміністративно-правовому забезпеченню публічного адміністрування лісовими ресурсами в умовах децентралізації та воєнного стану. У сучасних реаліях лісові ресурси набувають не лише економічного, але й стратегічного значення для забезпечення екологічної безпеки та обороноздатності держави.

Автор справедливо підкреслює, що поєднання процесів децентралізації, корпоратизації лісової галузі та впливу воєнного стану створює унікальний контекст, який вимагає нових адміністративно-правових рішень. Дослідження в цій сфері проведено вперше у комплексному вигляді, що обґрунтовує наукову новизну роботи.

Робота органічно поєднує правові, інституційні, екологічні та безпекові аспекти. Враховано проблеми корпоратизації у лісовому секторі, вплив воєнного стану на спеціальні режими лісокористування, питання замінованості лісових територій, а також, цифровізацію та євроінтеграційний вектор розвитку України.

Вперше запропоновано авторське визначення поняття «адміністративно-правовий механізм публічного адміністрування лісовими ресурсами» як структурно впорядкованої системи взаємопов'язаних правових норм, організаційних форм, адміністративних процедур, методів і

засобів діяльності органів публічної влади, спрямованих на реалізацію державної політики у сфері сталого управління, охорони, раціонального використання та відтворення лісів.

Окрім того, у дисертації обґрунтовано концепцію «протимінної політики у лісовому секторі» як невід'ємного складника державної екологічної та безпекової стратегії, сформульовано пропозиції щодо інтеграції лісового та земельного кадастрів, створення єдиної державної інформаційної платформи управління лісами, а також гармонізації національної лісової політики з положеннями Лісової стратегії ЄС до 2030 року.

Методологічну основу дослідження становить широкий комплекс наукових підходів: історико-правовий, порівняльно-правовий, формально-юридичний, системно-структурний та прогностичний, що забезпечило глибину проведеного аналізу та дозволило сформулювати висновки, які мають як теоретичне значення, так і практичну прикладну спрямованість.

Запропоновані автором рекомендації можуть бути використані у нормотворчій діяльності, зокрема під час внесення змін до Лісового кодексу України та суміжних нормативних актів, у правозастосовній практиці органів державної влади та місцевого самоврядування, а також у навчальному процесі для підготовки правників й фахівців у сфері публічного адміністрування. Це надає дослідженню вагомое значення як з наукового, так і з практичного погляду.

Дисертація характеризується логічною структурою та наявністю усіх необхідних елементів наукової праці. Автором опрацьовано широкий масив нормативних джерел, наукової та спеціальної літератури, що дало змогу сформулювати системні й узгоджені висновки.

Особливої уваги заслуговує наукова новизна дисертаційного дослідження, яке є першим комплексним аналізом адміністративно-правових аспектів публічного адміністрування лісовими ресурсами в умовах децентралізації та воєнного стану з урахуванням актуальних змін у

законодавстві, трансформації інституційної системи управління та зарубіжного досвіду правового регулювання і публічного адміністрування у відповідній сфері суспільних відносин.

Сформульовані в дисертаційному дослідженні положення, зроблені узагальнення, висновки та пропозиції мають загальнотеоретичне та прикладне значення для науки адміністративного права, правотворчої діяльності та юридичної практики у сфері правового регулювання та публічного адміністрування лісовими ресурсами в умовах децентралізації та воєнного стану в Україні.

Як і будь-яке ґрунтовне наукове дослідження, робота І.А. Пікуна не позбавлена певних недоліків.

По-перше, у підрозділі 1.1 «Поняття та сутність публічного адміністрування лісовими ресурсами як адміністративно-правової категорії» автором паралельно використовуються поняття «лісові ресурси», «лісовий фонд» та «лісова система», однак не подається їх чіткого розмежування, що ускладнює визначення об'єкта і предмета досліджуваної категорії.

По-друге, у підрозділі 1.2 «Історико-правовий аналіз становлення системи публічного адміністрування лісовими ресурсами в Україні» розкрито загальні положення російського та австро-угорського законодавства у сфері лісового господарства, проте не продемонстровано особливостей їх практичного застосування на українських землях, зокрема відмінностей у правових режимах, інституційних підходах та механізмах публічного адміністрування.

По-третє, у підрозділі 2.1 «Правовий статус та повноваження суб'єктів публічного адміністрування лісовими ресурсами» автор приділив увагу аналізу повноважень центральних органів виконавчої влади, Держлісагентства, органів місцевого самоврядування та новоутворених суб'єктів у сфері лісового господарства. Водночас залишилася поза увагою роль Президента України та Верховної Ради України як суб'єктів публічного адміністрування у цій сфері. Зокрема, не розкрито конституційно визначені

повноваження Верховної Ради щодо законотворчого забезпечення лісової політики, затвердження стратегічних документів та здійснення парламентського контролю, а також функції Президента України у формуванні внутрішньої та зовнішньої політики держави, виданні указів нормативного характеру, спрямованих на охорону та використання природних ресурсів. Залишення поза увагою цих аспектів дещо звужує уявлення про повноту системи суб'єктів публічного адміністрування лісовими ресурсами.

По-четверте, у підрозділі 2.2 «Організаційно-правові форми взаємодії центральних державних органів публічного адміністрування з органами місцевого самоврядування та військовими державними адміністраціями» хоча й докладно описано механізм утворення військових адміністрацій, однак недостатньо розкрито їх правовий статус як тимчасових суб'єктів публічного адміністрування у системі взаємодії. Зокрема, потребує аналізу питання інтеграції військових адміністрацій в існуючу модель делегування та координації, адже фактично йдеться не про делегування повноважень, а про інституційне заміщення органів місцевого самоврядування. Крім того, залишилися невирішеними колізійні аспекти, зокрема щодо співвідношення компетенції військових адміністрацій та місцевих державних адміністрацій, які юридично продовжують існувати, що створює правову невизначеність у сфері публічного адміністрування.

По-п'яте, у підрозділі 3.2 «Шляхи удосконалення адміністративно-правового механізму публічного адміністрування лісовими ресурсами: теоретичні та практичні пропозиції» автор справедливо окреслює низку напрямів удосконалення — нормативні, інституційні, організаційні, цифрові та міжнародні. Водночас бракує чіткого методологічного підходу до їх формування: не визначено критеріїв відбору пропозицій, не встановлено їх ієрархії (зокрема, які заходи є першочерговими, а які належать до довгострокових), не наведено індикаторів ефективності впровадження. У результаті запропоновані заходи постають радше як перелік актуальних

проблем і побажань, ніж як цілісний та структурований адміністративно-правовий механізм удосконалення.

Проте, всі висловлені зауваження мають дискусійний характер і значною мірою не впливають на загальну позитивну оцінку роботи І.А. Пікуна.

Вищезазначене дозволяє зробити висновок про те, що дисертація на тему «Адміністративно-правові аспекти публічного адміністрування лісовими ресурсами в умовах децентралізації та воєнного стану в Україні» на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право є завершеною науковою працею, яка відповідає вимогам постанови Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567 «Про затвердження Порядку присудження наукових ступенів», а її автор – Пікун Іван Адамович – заслуговує на присудження йому наукового ступеня кандидата юридичних наук.

Офіційний опонент:

доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри адміністративного
та господарського права
Одеського національного університету
імені І.І. Мечникова

О. І. Миколенко

*Підпис д. юрид. н., професора,
завідувача кафедри адміністративного
та господарського права Олександра Миколенка
завідувача.*

*Завідувач кафедри
Олександр Миколенко*